

‘Ολόκληρον τὸ στρατόπεδον εἶχε πέσει εἰς ὕπνον, καὶ ἡ Πάουνα ἐπλανᾶτο ἀκόμῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκάλει μὲ ἑλαφρὰν φωνήν : Θανάση, Θανάση ! Συχνὰ βαθὺς στεναγμοὺς ἀπῆντα εἰς τὴν φωνὴν τῆς, ἀλλ’ ἄπελπις ἐκίνει τὴν κεφαλὴν ἢ κόρη, ἀφοῦ πρῶτον ἐδίδεν ὕδωρ εἰς τὸν ψυχορραγοῦντα. Ἐν τούτοις ἤρχισε νὰ ὑποψώσκῃ ἡ αὐγὴ καὶ τῆς σελήνης ἡ λάμψις νὰ ὠχρισῆ, ὅτε αἴφνης βλέπει τι ἀπαστράπτον, πλησιάζασα δὲ προσκλῶπει ἐπὶ νεκροῦ ἡμιγύμνου, ὅστις διὰ τῆς χειρὸς, εἰς τὴν ὁποίαν ἔφερε δακτυλίδιον, εἶχε σφίξει τόσον δυνατὰ ἀντικείμενόν τι κρεμάμενον ἐπὶ τοῦ στήθους, ὥστε ἀδύνατον ἐφαίνετο νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τις ἀπ’ αὐτοῦ τὴν χεῖρα. Ἡ Πάουνα ἀνεγνώρισε τὸν ἀρραβωνά τῆς. — «Θανάση ! . . . . καὶ μὲ τὴν κραυγὴν ἔπεσε παρὰ τὸν νεκρὸν, οὐτινος ἡ ὄψις ἀπὸ βέθρον αἵματος καλυπτομένη μόλις ἠδύνατο νὰ διακριθῇ.

Μετὰ στιγμὰς τινὰς ἡ Πάουνα συνῆλθεν εἰς ἐαυτὴν, καὶ ἤρχισε νὰ νίπτῃ τὴν προσφιλεῖ μορφήν τοῦ φίλου τῆς· κρουνοὶ δακρυῶν δ’ ἔρρευσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ὅταν εἶδεν ὅτι φοικώδης πληγὴ ξίφους εἶχε κατενεχθῆ κατὰ τοῦ προσώπου του καὶ κατασφύσει καὶ τοὺς δύο τοῦ ὀφθαλμοῦς. Ἄλλ’ εἶδεν ὅτι τὸ αἶμα ἤρχισε πάλιν νὰ ῥέῃ, καὶ ἐνόησεν ὅτι ὁ ἀγαπητὸς αὐτῆς δὲν εἶχε ἀποθάνει ἔτι· διὸ ἔσπευσε νὰ τοῦ δροσίση τὰ χεῖλη προσφέρουσα εἰς αὐτὸν νὰ πῖν καὶ νὰ τοῦ δέσῃ τὰς πληγὰς διὰ τοῦ μανδηλίου τῆς. Μακρὸς στεναγμοὺς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στήθους του, καὶ ὅταν ἤκουσεν ἐκφωνοῦμενον τὸ ὄνομά του ὕψωσε τὴν χεῖρα καὶ ἐψηλάφησε τὴν ὄψιν τῆς Πάουνας. « ὦ καλῆ μου Πάουνα ! εἶπε μετὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης· «ἄφρασε με νὰ ἀποθάνω ἐδῶ. Εἶμαι τυφλὸς, τί χρῆσιμὲν πλεον ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον ;

— Ὅχι, ὄχι, ἀνεφώνησεν ἡ νεανίς, εἶσαί ὁ ἀγαπητὸς τῆς καρδίας μου, καὶ, μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ σύζυγός μου μετ’ ὀλίγον ! Ἄλλὰ σιωπᾶνε τώρα, σιωπᾶνε !

Πολλὰ καὶ μακρὰ ἐβδομάδες παρήλθον ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ’ ὅλον δ’ αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Πάουνα ἡμέραν καὶ νύκτα δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὸ πλευρὸν τῆς κλίνης τοῦ Θανάση, ἀλλὰ περιπαθῶς τὸν ἐπεριποιεῖτο. Ἡμέραν δὲ τινα οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου εἶδον ἐρχομένους ἐπὶ τῆς ὁδοῦ δύο ὁδοιπόρους· ἕνα τυφλὸν φέροντα τὸν στρατιωτικὸν μανδύαν καὶ τὸ παράσημον τῆς τιμῆς ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ νέαν κόρην, ἥτις ὠδήγει αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ ἰλαρῶς προσμειδία λέγουσα πρὸς τοὺς διαβάτας· — Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀρραβωνιστικὸς μου· *παλληκάρι* ἀλήθεια, καθὼς τὸ δείχνει καὶ τὸ παράσημο ποῦ ἔχει ἔς τὸ στήθος.

— Καὶ ἔς τὸ πρόσωπο ! προσέθετεν ὁ Θανάσης ἀναστενάζων.

*

Ποτὲ ἕως τότε δὲν εἶχε γείνει εἰς τὸ χωρίον

γάμος τόσον λαμπρὸς· ἀπὸ πλησίον καὶ ἀπὸ μακρὰν πλῆθος κόσμου εἶχε συναχθῆ καὶ ἐλυπεῖτο τὴν Πάουναν τὴν ὠραίαν ἢ ὁποία ἐνυμφεύετο τὸν τυφλόν. Ἐκείνη ὅμως ἦτο περιχαρὴς, ἐγέλα εἰς ὄλους καὶ ἔλεγεν· — Ἐγὼ εἶμαι ὑπερῶφανε ποῦ παίρνω ἄνδρα ἕνα *παλληκάρι* ! Μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἔχω ἀρετὴν δύναμιν καὶ εἰμφορῶ νὰ δουλεύω καὶ διὰ τοὺς δύο μας.

Ἀπὸ τότε τὸ ὄρος ἐκείνο τὸ ὁποῖον οἱ χωρικοὶ εἶδον νὰ φλέγεται ὠνομάσθη *Καμένο βουνὸ*, διότι οἱ ποιμένες καὶ οἱ κνηγοὶ οἱ ὁποῖοι ἀνέβαινον αὐτὸ εἰς καταδίωξιν αἰγάγων ὤμνουν ὅτι εὖρον ἐπάνω βράχους ἀπνηθρακαμένους.

Carmen Sylva.

ΤΟ ΑΚΟΥΣΙΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Συνίξις ἰδί σελ. 548.

Κ'

Αἱ Καράριοι νῆσοι.

— Κατάβητε κάτω, κύριε, εἶπεν ὁ ὑπαρχος τοῦ *Φούλτωνος* πρὸς τὸν Πινσῶν, διερχόμενος ἐγγύθεν αὐτοῦ· ἐδῶ εἶνε κίνδυνος.

Ὁ Ζωηρὸς ὀλίγον τι ὠχρὸς, παρετήρει μὲ ὄμματα ὑπερμέτρως ἀνεωγμένα. Ὁ μηχανικὸς διαστάσας πρὸς στιγμὴν ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν αἴθουσαν, μόλις δ’ ἐφθασεν ἐκεῖ καὶ νέα ἐκπυροκρότησις ἐκλόνισε τὸ πλοῖον.

— Μεῖνε ἐδῶ, μικρὲ, εἶπεν ὁ Πινσῶν κατεχόμενος ὑπὸ πυρετώδους ἀνησυχίας καὶ μὴ δυνάμενος νὰ σταθῇ, μεῖνε ἐδῶ καὶ μὴ κινηθῆς.

— Καὶ σεις, ποῦ πηγαίνετε, κύριε ;

— Ἐπάνω εἰς τὸ κατὰστρομα· ἐπιθυμῶ κάλιον νὰ βλέπω παρὰ νὰ ἀκούω.

— Ἐρχομαι κ’ ἐγὼ, εἶπε τὸ παιδίον· δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀφήσω.

Ὁ μηχανικὸς ἐπλησίασεν ἐκ νέου τὸν παῖδα.

— Φοβεῖσαι ; τὸν ἠρώτησεν.

— Ἐδῶ, ναί· ἐπάνω, εἰς τὰ ἀνοικτὰ, νομίζω ὅτι εἴμεθα ἀσφαλέστεροι.

Ὁ Πινσῶν φοβούμενος μὴ ὁ μικρὸς αὐτοῦ σύντροφος πάθῃ ὑπὸ σφαιράς τινὸς ἢ ἐκ τῆς ἐκρήξεως ὀβίδος, παρητήθη τῆς προθέσεως τοῦ νὰ μεταβῇ ἐπὶ τοῦ καταστροφώματος καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ Ζωηροῦ.

— Ἴδου ὁ πόλεμος, μικρὲ, εἶπε μετὰ μελαγχολίας, ὁ πόλεμος καὶ τὰ φοικαλέα δεινά του. Ἐκαστος τῶν ἀντηχοῦντων κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην κρότων ἔχει ὡς φοβερὰν συνέπειαν νὰ στερῇ μίαν μητέρα τοῦ τέκνου, τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἀνέθερεψε θυσιάζουσα τὴν νεότητά τῆς, τὸ ὁποῖον ἐπροστάτευσεν ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη ὅπως μὴ πάθῃ ποτὲ μίαν ἀμυγῆν. Εἶνε φοβερὸν νὰ σκέπτεται κανεὶς ὅτι ὄντα ἀνθρώπινα, δηλαδὴ πεπρωκισμένα μὲ λογικόν. . . Ἄλλ’ ἄς ἀφήσωμεν τὴν ἀπατη-

λὴν αὐτὴν φιλοσοφίαν ὅσον εἰς τὴν γῆν ὑπάρχουσι φιλόδοξοι καὶ πονηροί, ὁ πόλεμος θὰ ὑπάρχη.

— Ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ του εἶνε ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, εἶπεν ὁ Ζωηρός· πολλάκις μοὶ τὸ εἶπατε αὐτό.

— Βέβαια, μικρὸν μὲν ἐννοῶ αὐτοὺς ἀλλὰ ἐκείνους οἱ ὅποιοι τοὺς ἀναγκάζουν νὰ πολεμῶσιν. Ὁ πόλεμος ὅστις σήμερον διαίρει εἰς δύο στρατόπεδα τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, εἶνε πόλεμος μοιραῖος, καὶ ἴσως ἀναγκαῖος. Εἰς μόνος πόλεμος ὅμως εἶνε δίκαιος καὶ ἅγιος, ὁ πόλεμος πρὸς ἐχθρὸν εἰσβάλλοντα εἰς τὴν πατρίδα ἐπὶ σκοπῶν νὰ διαμελίση ἢ νὰ καθυποτάξῃ αὐτήν. Πᾶς τις ἔχει καθῆκον νὰ πολεμήσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ τούτου καὶ ν' ἀποθάνῃ, ὅπως δυνηθῇ νὰ καταλίπῃ εἰς τὰς μυριάδας τῶν ὄντων ἅτινα θὰ γεννηθῶσι κατόπιν ἡμῶν, ἐν ἑλλείψει ἄλλου καλοῦ τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν.

Οἱ πυροβολισμοὶ ἐξηκολούθουν. Ὁ Πινσὼν ὀλίγον κατ' ὀλίγον προσήγγισε τὴν κλίμακα, ἀνῆλθε τὰς βαθμίδας καὶ ἐφάνη ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἡ θάλασσα ὑπὸ τὴν ἀναλαμπὴν τῶν δύο καιομένων πλοίων ἐφαίνετο ὡς εὐρεῖα ἐρυθρὰ δθόνη. Ἡ αὔρα ἐξήγειρε μὲν μικρὰ τινα κύματα ὁ δὲ λευκὸς καπνὸς τῶν τηλεβόλων ἐπλανᾶτο κυμαινόμενος ἐν τῷ αἰθέρι. Ἐπὶ τοῦ Φούλτωνος αἱ μορφαὶ τῶν ἀνδρῶν ἦσαν σοβαραὶ, ἀλλὰ τὰ βλέμματα ἦσαν ἀστραπηδόλα. Τὰ προστάγματα τοῦ πλοίαρχου, ἱσταμένου διαρκῶς ἐπὶ τῆς γερύρας, διεδιδάχοντο λακωνικῶς. Καίπερ ἐλάσσων τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ ὁ Δάβις ἀνθίστατο οὐχ ἤττον καὶ διηυθύνετο οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἀποκαλύπτῃ τὰς πλευρὰς αὐτοῦ. Πολλὰι κηλίδες αἵματος ἐφαίνοντο ἤδη ἐπὶ τοῦ Φούλτωνος, καὶ σχοινία πολλὰ κεκομμένα ἐκρέμαντο ἀπὸ τῶν ἰστών.

— Κυβερνᾶτε εἰς τρόπον ὥστε νὰ κτυπήσωμεν τὸν ἐχθρὸν ἀπὸ τὰ πλάγια, εἶπεν ἑλθὼν ἀξιωματικὸς τις πρὸς τοὺς παρὰ τὸ πηδάλιον γαύτας· ὁ πλοίαρχος θέλει νὰ τελειώσωμεν.

Ταυτοχρόνως διαταγὴ ἐδόθη πρὸς τοὺς πυροβολητὰς νὰ παύσωσι τὸ πῦρ.

Ὁ Πινσὼν ἐτοποθετήθη ἐγγὺς τῆς καπνοδόχης· αἴφνης ἠσθάνθη σῶμα τι ἐγγὺς αὐτοῦ. Ἦτο ὁ Ζωηρός.

— Ἀφήσατέ με νὰ μένω ἐδῶ, κύριε, εἶπε τὸ μειράκιον μετὰ φωνῆς ἱκετευτικῆς.

Ὁ Πινσὼν μὴ ἀπαντήσας περιεπτύξατο τὸν μικρὸν αὐτοῦ σύντροφον. Σιγῇ ἐπίσημος ἐβασιλευεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ Φούλτωνος ὅστις ἐδέχετο χωρὶς ν' ἀπαντᾷ τὸ πῦρ τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ. Μία σφαῖρα ἦλθε καὶ ἐνεπήχθη ὑπερᾶνω τῆς κεφαλῆς τοῦ Πινσὼν.

— Οὐφ! ἐψιθύρισεν ὁ μηχανικὸς, ὅλ' αὐτὰ ἐγὼ ἐντοσοῦτώ τὰ χρεωστῶ εἰς ἐκείνον τὸν κατεργάρον τὸν Βοαζολῆν. Ἄν δὲν ἦτο αὐτὸς καὶ αἱ ἄπιστοι συμβουλαὶ του, ἐγὼ αὐτὴν τὴν ὥραν θὰ

ἦμην ἐξαπλωμένος ἤσυχα εἰς τὸ κρεβάτι μου. Ἄπ' ἐναντίας τώρα εὐρίσκομαι εἰς τὴν μέσην τῆς θαλάσσης, ἐν τῷ μέσῳ δύο πυρκαϊῶν καὶ ἀπειλοῦμαι πᾶσιν στιγμῇν ἀπὸ τὰ ὀβουζία, τὰ ὅποια ἤμποροῦν κάλλιστα νὰ μοῦ πετάξουν κανένα πόδι ἢ κανένα χέρι καὶ νὰ με καταστήσουν ἱκανὸν διὰ τοὺς ἀπομάχους, χωρὶς νὰ ἔχω ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ ἔμβω εἰς τὸ ἄστυλόν των!

Ὁ Πινσὼν διέκοψε τὸν μονόλογόν του.

Ὁ Φούλτων ἀγόμενος ὑπὸ τοῦ ἀτμοῦ ἐν πάσῃ ταχύτητι ἐσπευδε πρὸς συνάντησιν τοῦ Δάβις καὶ προσήγγιζεν ὀλονέν. Μετὰ τινα λεπτὰ τὰ δύο πλοῖα, ὡς δύο ταῦροι ἐμμανεῖς, ἐμελλον νὰ συγκρουσθῶσι μετὰ βιαιότητος τρομακτικῆς. Ὁ Πινσὼν ἐξηρητήθη ἀπὸ τῶν σχοινίων, δι' ὧν προσεδένετο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος λέμβος τις, ὅπως ἀντιστῇ καὶ μὴ καταπέσῃ κατὰ τὴν ἐπικειμένην σύρραξιν.

— Ἀριστερὰ τὸ πηδάλιον, ἐκραύγασεν ὁ πλοίαρχος.

Ὁ Φούλτων ὑπακούων εἰς τὸ πηδάλιον ἐσφράφη πρὸς ἀριστεράν. Ἄλλ' ὁ Δάβις ἐνόησε τὴν πρόθεσιν τοῦ ἐχθροῦ του καὶ καθ' ἣν στιγμῇν οὗτος ὤρμα κατ' αὐτοῦ, ἐστράφη καὶ αὐτὸς βιαίως. Τὰ δύο πλοῖα διεσταυρώθησαν καὶ ἐξεκένωσαν κατ' ἀλλήλων τὰ τηλεβόλα των. Κραυγαὶ πόνου καὶ ἀγωνίας ἐπηκολούθησαν μετὰ τὸν φοβερὸν κρότον, ἀλλ' αὐταὶ ἀπεπνίγησαν παρυσυθὺς ὑπὸ τῶν ἀνσυφημιῶν.

Παραφερόμενος ὑπὸ τῆς ὀρμῆς μεθ' ἧς ἤλπικε νὰ διατάμῃ τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ ὁ Φούλτων ἀπεμακρύνθη περὶ τὰ πεντακόσια μέτρα καὶ ἠναγκάσθη νὰ περιγράψῃ μακρὰν καμπύλην ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τὸ πρῶτον σημεῖον. Ὁ Δάβις πλέων κατ' εὐθείαν γραμμῇν διῆλθεν ἐγγύθεν τοῦ δευτέρου φλεγόμενου πλοίου καὶ ἐχαιρέτισεν αὐτὸ μετὰ φωνῶν θριαμβευτικῶν.

— Οἱ πυρπολιταὶ δὲν θέλουν νὰ πολεμήσουν! ἀνέκραξε μετὰ λύσσης ὁ πλοίαρχος. Ἴσια διευθύνετε, παιδιὰ, εἶπε πρὸς τοὺς πηδαλιούχους, ἡ τιμὴ μᾶς ἐπιβάλλει νὰ μὴ ἀφήσωμεν νὰ μᾶς διαφύγουν αὐτοὶ οἱ κακῶργοι.

Τὰ δύο πλοῖα ἀπέιχον ἀλλήλων περὶ τὸ ἐν χιλιόμετρον καὶ ὁ Φούλτων ἐπλεεν ἐν πάσῃ ταχύτητι παρακολουθῶν τὸν ὀκλὸν τοῦ Δάβις. Μετὰ μίαν ὥραν περίπου τὰ δύο πυρπολούμενα πλοῖα δὲν ἐφαίνοντο πλέον, ἀλλ' ἐφ' ἱκανὸν διάστημα ὁ ὀρίζων ἐφαίνετο ἐρυθρὸς πρὸς τὸ μέρος αὐτῶν. Οἱ ναῦται παραχρῆμα ἐσπευσαν νὰ διορθώσωσι τὰς προσηνεθείσας ὑπὸ τῶν σφαιρῶν βλάβας καὶ νὰ πλύνωσι τὸ κατάστρωμα. Ἦσαν λίαν δυσηρεστημένοι καὶ ἐργαζόμενοι ἠπειλοῦν διὰ τῆς πυγμῆς τὸν φεύγοντα ἐνώπιον αὐτῶν πειρατὴν καὶ ἀπηύθυνον πρὸς αὐτὸν ὕδρες, προκαλοῦντες αὐτὸν νὰ σταθῇ καὶ νὰ τοὺς ἀναμένῃ. Αἱ φωναὶ αὐτῶν ἐκαλύπτοντο ὑπὸ τοῦ κρότου τῶν κυμάτων καὶ ὁ Δάβις, πολλὰς ζήτησίας ὑποστάς βεβαίως, οὐ-

δευμίαν ἐφάνετο ἔχων διάθεσιν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν ἀγῶνα.

— Ὅρισατε, κύριε Γάλλε, νὰ πάρετε ἓνα γρῶγ ὑπὲρ τῆς Ἀμερικῆς, εἶπεν ὁ πλοίαρχος διαβαίνων ἐγγύθεν τοῦ Πινσῶν. Εἶδον πῶς ἐρέθητε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μάχης καὶ ὁμολογῶ ὅτι εἴθε γενναῖος.

— Ἔτσι κ' ἔτσι, ἀπήντησεν ὁ μηχανικὸς ἀποῦ δὲν ἐμπορῶ νὰ κάμω διαφοροετικά.

— Ἀδικεῖτε τὸν ἑαυτὸν σας. Τὸ ἀμπάρι (κύριος) ἦτο ἀνοικτὸν καὶ ἠδύνασθε νὰ καταβῆτε.

— Δὲν ἀγαπῶ τὰ σκοτεινὰ, ἀπήντησεν ὁ Πινσῶν· δὲν σὰς κρύπτω ὅμως ὅτι θὰ σὰς ἄφινα μιὰ χαρὰ, ἂν μοῦ ἦτο εὐκολόν. Ἀλλ' εἴπατέ μοι, πιστεῦτε ὅτι ὁ Δάβις θὰ δεχθῆ ἐκ νέου τὴν μάχην;

— Πρέπει νὰ τὴν δεχθῆ ἐκὼν ἄκων. Ὁ Φούλτων, κύριε, τρέχει περίφημα, θὰ τὸ ἴδῃτε αὖριον τὸ πρῶτ'. Ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς ὑγείαν σας καὶ καλὴν νύκτα!

Ὁ Πινσῶν καὶ ὁ Ζωηρὸς ἠκολούθησαν τὸ παράδειγμα τοῦ πλοίαρχου καὶ ἀπεσύρθησαν εἰς τὸν θαλαμίσκον αὐτῶν. Τὸ παιδίον ἦτο ἔτι συγκινημένον ἐκ τοῦ θεάματος τῆς μάχης καὶ ἀπηύθυνε μυρίας ἐρωτήσεις πρὸς τὸν Πινσῶν.

— Θέλετε καὶ σεις ν' ἀνοίξῃ ὁ Δάβις καὶ νὰ καταποντισθῆ;

— Ὁχι, μικρὲ μου· δὲν ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον κανενός.

— Οἱ ναῦται τοῦ Φούλτωνος. λέγουν ὅτι θὰ κρεμάσουν τοὺς ναύτας τοῦ Δάβις.

— Ἐννοῶ τὴν ὀργὴν των. Ἄν τώρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ἤρχετο κανὲν πλοῖον ἀγγλικὸν ἢ γερμανικὸν νὰ καύσῃ δύο πτωχὰ γαλλικὰ ἐμπορικὰ πλοῖα, θὰ ἐζήτουν καὶ ἐγὼ ἐν ὄπλον διὰ νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν μάχην. Ἀλλὰ τώρα ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ κάμνωμεν ἄλλο παρὰ νὰ εὐχώμεθα νὰ παύσῃ τὸ ταχύτερον ὁ ἀδελφοκτόνος αὐτὸς πόλεμος.

Εἶ καὶ ὁ Πινσῶν ἐξηγέρθη τοῦ ὕπνου κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, εὗρεν ἐν τούτοις τὸν Ζωηρὸν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Τρεῖς ναῦται τοῦ Φούλτωνος εἶχον φονευθῆ, οἱ δὲ σύντροφοι αὐτῶν κατεγίνοντο νὰ περιτυλίξωσιν αὐτοὺς ἐντὸς τεμαχίων πανίων ἐκ τῶν ἱστίων. Ἡ θάλασσα ἦτο γαλλῆνιος, εἰς τεσσάρων δὲ χιλιομέτρων ἀπόστασιν ἐφάνετο ὁ Δάβις φεύγων.

— Ὁ κακούργος τρέχει καλὰ, εἶπεν ὁ ὑπαρχος πρὸς τὸν Πινσῶν· ἂν καὶ πλέομεν κατ' εὐθείαν γραμμὴν, ἐν τούτοις αὐτὸς ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς ὑπερτερῆ. Εὐτυχῶς τὸ βαρόμετρον κατέρχεται· ἂν ἡ θάλασσα συνταραχθῆ, γνωρίζω τὸν Φούλτωνον θὰ κερδήσῃ ἀμέσως δρόμον.

Ὁ Πινσῶν παρετήρησεν ἐφ' ἱκανὴν ὥραν τὸν Δάβις, ὅστις μελαμβάφης, τὴν σημαίαν φέρον ἀνεπτυγμένην παρὰ τὴν πρύμνην, προὐκάλει οὕτω τὸν φοβερὸν αὐτοῦ ἀντίπαλον. Εὐστροφον ταχὺ

τὸ μικρὸν ἀτμόπλοιον ἐφάνετο ὀλισθαίνον ἐπὶ τῶν κυμάτων καὶ κατέλειπεν ὀπισθεν αὐτοῦ μακρὰν γραμμὴν ἀεροῦ.

Ὁ κώδων τοῦ πλοίου ἐσήμανε τὴν δεκάτην. Ὁ πλοίαρχος, ἐν μεγάλῃ στολῇ, ἐφάνη αἰφνης ἐπὶ τοῦ καταστρώματος χαιρετισθεὶς ὑπὸ πενθίμου κρότου τυμπάνου. Πάραυτα οἱ ναῦται ἐνοπλοὶ παρετάχθησαν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου, ἐνῶ οἱ ἀξιωματικοὶ περιεκύκλουν τὸν ἀρχηγόν. Τὰ πτώματα τῶν τριῶν ναυτῶν ἀχθέντα ἀπετέθησαν παρὰ θυρίδα τηλεβόλου ἀνεωγμένην ἐπὶ σανίδος ἐπικλινοῦς. Ὁ πλοίαρχος μετὰ φωνῆς σοδαρᾶς ἀνέγνω ψαλμούς τινας τοῦ Δαυὶδ· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διέκοπτε τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τότε ἠκούοντο οἱ θρηνώδεις ἤχοι πλαγιαίουλου.

Οὐδὲν κατασκευτικώτερον τῆς λυπηρᾶς καὶ ἀπλῆς ταύτης τελετῆς. Ὑπεράνω τοῦ πλοίου ὁ ἀπέραντος οὐρανός· κάτωθεν ἡ μελαμβασθῆς θάλασσα ἐτοιμὴ νὰ ἀνοίγῃ ὅπως δεχθῆ τὰ λείψανα ἀνδρῶν σφιγγόντων χθὲς ἐν τῇ ζωῇ καὶ θανάτων ἀνδρείως ἐν ἡ θέσει ἐτάχθησαν, μαχόμενοι ὑπὲρ τῆς πατρίδος αὐτῶν.

Κρότος τηλεβόλου ἀντήχησε. Τὰ τρία σώματα φέροντα ἕκαστον προσηδευμένην παρὰ τοὺς πόδας σιδηρᾶν σφαιρῶν, ὠλισθήσαν ἐπὶ τῆς σανίδος καὶ ἠρνήσθησαν ἐντὸς τῆς θαλάσσης.

Ὁ Πινσῶν καὶ ὁ Ζωηρὸς ἀσκεπεῖς καὶ συγκινημένοι παρέστησαν κατὰ τὴν πένθιμον τελετὴν· μετέβησαν βραδέως ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου μέρους τοῦ καταστρώματος. Ὁ Ζωηρὸς ἔκλαιε.

— Τί ἔχεις, μικρὲ; τὸν ἠρώτησεν ὁ μηχανικός.

— Τὸν πατέρα μου, κύριε, ἐνθυμοῦμαι τὸν πατέρα μου. Μίαν πρῶτην τὸν εἶδα ὠχρὸν, ἀκίνητον, σκεπασμένον μὲ ἄσπρα σινδόνια, καθὼς οἱ ναῦται τοὺς ὁποίους εἶδομεν πρὸ ὀλίγου. Τὸν ἔβαλαν εἰς μίαν ἀμαξάν μαύρην καὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Ὁ τάφος ἦτο ἐσκαμμένος. . . καὶ δὲν τὸν εἶδα πλέον ἔκτοτε.

Ὁ Ζωηρὸς κατελήρη ἐπὶ λυγμῶν τοσοῦτον ἰσχυρῶν, ὥστε ὁ Πινσῶν ἔλαβεν αὐτὸν ἐπὶ τῶν γονάτων του, τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ ὀμιλῶν πρὸς αὐτὸν ἤρχισε νὰ τὸν λικνίζῃ, ὡς ἂν ἦτο νήπιον. Ὁλίγον κατ' ὀλίγον ἡ λύπη τοῦ παιδίου διεσκεδάσθη καὶ τὸ μεϊδίαιμα ἀνεφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων του. Δύο ὥρας μετὰ ταῦτα ἕκαστος ἐπὶ τοῦ Φούλτωνος ἀνέλαβε τὴν συνήθη ἐργασίαν.

Ὅτε ὁ κώδων τοῦ πλοίου ἐσήμανε τὴν δωδεκάτην, ἦτοι τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος, ἡ μετὰξὺ τοῦ Φούλτωνος καὶ τοῦ Δάβις ἀπέστασις δὲν ἐφάνετο οὐδαμῶς μεταβληθεῖσα. Ὁ πλοίαρχος πεποισθὼς ὅτι ἂν ἡ θάλασσα ἐταράσσεται τὸ πλοῖόν του θ' ἀπέκτα ὑπεροχὴν εἰς τὸν δρόμον καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ καταφθάσῃ τὸν ἐχθρὸν, ἐξήταζεν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὸ βαρόμετρον.

Βραχεῖα ὑπῆρξεν ἡ διάρκεια τοῦ προγεύματος· ἡ προσδοκία τῆς ἐπικειμένης μάχης ἐξῆπτε πάν-

τας ἐπὶ τοῦ Φούλτωρος. Ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὁ πλοίαρχος ἔβρισεν ἐν βλέμμα πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ἔτυψε τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδός.

— Τὸ κατηραμένον αὐτὸ πλοῖον εἶνε ἀμερικανικῆς κατασκευῆς, εἶπε μετὰ πείσματος.

— Πόθεν τὸ ἀναγνωρίζετε, πλοίαρχε; εἶπεν ὁ Πινσών.

— Ἀπὸ τὸν δρόμον του ἂν εἶχε κατασκευασθῆ εἰς ἀγγλικὸν ἢ γαλλικὸν ναυπηγεῖον, πρὸ καιροῦ θὰ τὸ εἶχομεν καταφθάσει.

— Οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Γάλλοι εἰξεύρουσι νὰ κατασκευάζουσι πλοῖα, πλοίαρχε.

— Συμφωνῶ μιμούμενοι τοὺς Ἀμερικανούς ἀκαταπαύστως οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Γάλλοι κατάρθωσαν νὰ κάμνουν καὶ αὐτοὶ κάτι· ἀλλὰ κάτι μόνον, ὄχι περιπλέον.

Ὁ πλοίαρχος δὲν ἦτο πολὺ εὐδιάθετος, ὥστε ὁ Πινσών δὲν ἐτόλμησε νὰ τῷ ἀντιτείνῃ. Ἐσίγησε λοιπὸν, ἂν καὶ ἠδύνατο νὰ τῷ ἀποδείξῃ διὰ γεγονότων ἀναμφισβητήτων ὅτι οἱ γάλλοι μηχανικοὶ δὲν ὑποχωροῦσι πρὸ οὐδενὸς ἐν τῇ ναυπηγίᾳ. Πρὸς ἰδίαν ἱκανοποίησιν ὁ μηχανικὸς ἐξήγησεν εἰς τὸν Ζωηρὸν τὸ λάθος τοῦ πλοίαρχου καὶ εὗρεν ἐν τῷ παιδίῳ πεπεισμένον ἀκροατὴν.

Ἡ ἡμέρα παρήλθε, καθ' ἕλλην δὲ τὴν διάρκειαν αὐτῆς παρετήρουν τὸν Δάβις, ὅστις, φέρων τὴν σημαίαν του κυματίζουσαν παρὰ τὴν πρύμνην, ἐξηκολούθει προκαλῶν τὸν ἀντίπαλόν του. Ὁργὴ κατεῖχε πᾶν τὸ πλήρωμα τοῦ Φούλτωρος, ἀνυπομόνως ἐπιθυμοῦν ν' ἀντιμετωπίσῃ ἐκ νέου τὸν πειρατὴν, ὅστις ἐπυρόλησεν ὑπὸ τὰ ὄμματά των σχεδὸν δύο πλοῖα, ἅτινα καθῆκον εἶχεν ὁ Φούλτων νὰ προστατεύσῃ. Ὁ πλοίαρχος συνωμίλει συγχάκις μετὰ τοῦ ἀρχιμηχανικοῦ καὶ παρώτρυνεν αὐτὸν νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἕλικα πᾶσαν τὴν δυνατὴν ὄλησιν, τὴν συμβιβάζομένην μετὰ τῆς ἀσφαλείας τοῦ πλοίου. Ἐβάνον μετὰ διακοσίων εἰκοσι περιστροφῶν κατὰ λεπτόν, τουτέστι μετὰ ταχύτητα ἑνδεκα μιλλίων τὸν ὥραν.

— Ποῦ διευθύνεται λοιπὸν ὁ Δάβις; ἠρώτησεν ὁ Πινσών τὸν ὑπαρχον· νομίζω ὅτι πρὸ πολλοῦ ἔπρεπε νὰ ἴδωμεν τὴν ξηράν.

— Τὴν ξηράν; ἐπανέλαβεν ὁ ὑπαρχος, ποῖαν ξηράν;

— Τὴν ξηράν τῆς Ἀγγλίας ἢ τῆς Γαλλίας. Εἶνε τόσον μεγάλη ὥρα γε ἡ Μάγχη, τόσον πλατεῖα ὥστε νὰ θέλωμεν περισσοτέρας τῶν τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρων διὰ νὰ τὴν διαπλεύσωμεν;

— Ἡ Μάγχη εἶνε ὀπισθεν ἡμῶν, ἀπάντησεν ὁ ὑπαρχος· αὐτὴν τὴν στιγμήν διευθυνόμεθα πρὸς τὰς Καναρίας νήσους.

— Ἡ Μάγχη ὀπισθεν! . . . τὰς Καναρίας νήσους, ἐπανέλαβεν ὁ Πινσών. Δὲν μοῦ ἐχρειάζετο καὶ ἄλλο! ν' ἀφήσω τὴν ἐπίσκεψιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν πατρίδα τῶν καναρινίων; ἂν αὐτὸ μοῦ ἐκατάφερον ὁ Βοα-

ζολῆς, θὰ ἦτο τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς ἀπιστεῦτου διαγωγῆς του.

Ὁ ὑπαρχος κληθεὶς ὅπως παραστῆ κατὰ τινα χειρισμὸν, εἶχεν ἀπομακρυνθῆ, καὶ ἐν τούτοις ὁ Πινσών ἐξηκολούθει λέγων·

— Τὴν πατρίδα τῶν καναρινίων! . . . ὦ, αὐτὸ εἶνε πάρα πολὺ.

Ὁ Ζωηρὸς ἰστάμενος οὐ μακρὰν τοῦ Πινσών παρετήρει αὐτὸν διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ· ὅτε τὸν εἶδεν ἠσυχάσαντα κάπως ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν.

— Εἶνε ἀληθές, κύριε, τὸν ἠρώτησεν, αὐτὸ ὁποῦ ἐλέγετε πρὸ ὀλίγου;

— Τί ἔλεγα, μικρέ; Ὅτι ὁ Βοαζολῆς. . .

— Ὅχι αὐτὸ, κύριε· ἐλέγατε ὅτι αἱ Κανάριοι νῆσοι εἶνε ἡ πατρίς τῶν καναρινίων.

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθέστατον.

— Καὶ ποῦ κείνται αὐταὶ αἱ νῆσοι;

— Εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς.

— Ἀνῆκουν εἰς τὴν Γαλλίαν;

— Ὅχι, μολόντι οἱ Γάλλοι τὰς ἀνεῦρον περὶ τὸ 1330.

— Τὰς ἀνεῦρον! ἀνέκραξε μετ' ἐκπλήξεως ὁ Ζωηρὸς· λοιπὸν αἱ Κανάριοι νῆσοι ἦσαν χαμέναι;

— Αἱ Κανάριοι νῆσοι, ἐπανέλαβεν ὁ Πινσών ἦσαν γνωσταὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους λαοὺς, καὶ οἱ Καρχηδόνιοι εἶχον ἰδρύσει εἰς αὐτὰς ἐμπορικὰ καταστήματα. Τὰς ἀπεκάλεσαν Μακαρίους νήσους, ἔνεκα τοῦ ὠραίου κλίματος καὶ τοῦ πλούτου αὐτοῦ. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Καρχηδόνας, ἐλπισμύνησαν τὸν δρόμον διὰ τοῦ ὁποίου μετέβαινον εἰς αὐτὰς τὰς νήσους καὶ τοιοῦτοτρόπως μόνον τὸ ὄνομα αὐτῶν ἔμεινεν εἰς τὴν μνήμην τῶν ναυτικῶν.

— Ἐνόησα, εἶπεν ὁ Ζωηρὸς· καὶ εἰς ποῖον ἀνήκουν αὐταὶ αἱ νῆσοι;

— Εἰς τοὺς Ἰσπανοὺς, οἵτινες ἂν καὶ ἦλθον μετὰ ταῦτα ἐσκέφθησαν πολὺ καλὰ νὰ λάβωσι κατοχήν. Ἦτο μάλιστα εἰς γάλλος εὐγενῆς ὁ Βεθεκούρ ἐκεῖνος ὅστις τὰς κατέκτησεν· αὐταὶ κατοκοῦντο ὑπὸ λαοῦ πολεμικοῦ, τῶν Γουάντσων, οἵτινες θεωροῦνται ὡς συγγενεῖς τῶν Βερβερίνων.

— Καὶ πόσαι εἶνε;

— Ἐπτὰ εἶνε αἱ κυριώτεραι, ἐξ ὧν μία ἡ Τενερίφη ἔχει ἐν ἡφαίστειον ὑψηλὸν 3,710 μέτρα, ἔνεκα τοῦ ὁποίου τὰ πλοῖα διακρίνουσι τὴν νῆσον ἐξ ἀποστάσεως 200 χιλιομέτρων. Μία ἄλλη, ἡ νῆσος Φέρρος ἐγένετο περίφημος διότι κατὰ διαταγὴν τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ' χρονολογουμένη ἀπὸ τοῦ 1634 ὠρίσθη νὰ διέρχεται δι' αὐτῆς ὁ πρῶτος μισημερίδος.

— Κατοικοῦνται αὐταὶ αἱ νῆσοι;

— Βέβαια· ἡ Τενερίφη μόνη ἔχει 8,000 κατοίκους.

— Κρίμα! ἐψιθύρισεν ὁ Ζωηρὸς· ἀλλὰ δὲν μοῦ λέγετε, κύριε, ἀπὸ ποῖαν τῶν νήσων αὐτῶν ἔρχονται τὰ καναρινία;

— Ἀπὸ ὄλας.

— Θὰ εἶνε πολὺ ὠραῖον νὰ βλέπῃ κανεὶς νὰ πετοῦν ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα αὐτὰ τὰ ὠραῖα κίτρινα πτηνὰ.

— Τὸ κανάριον τῶν Καναρίων νήσων εἰς τὴν ἀγρίαν αὐτοῦ κατάστασιν δὲν ἔχει τὸ ὠραῖον κίτρινον χρῶμα τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ ἡμερον. Εἶνε μελαψόν, φαιόν, λευκόν, κίτρινον· ἔχει πολλὰ χρώματα ἐπομένως τὸ κανάριον ἀνήκει εἰς τὴν μεγάλην οἰκογένειαν τῶν στρουθίων· μολονότι δὲ τὰ τῶν Καναρίων νήσων εἶνε τὰ καλλίτερα καὶ τὰ μᾶλλον ἐκτιμώμενα τοῦ γένους αὐτοῦ πτηνὰ, εὐρίσκονται ὅμως τοιαῦτα καὶ ἐν Γαλλίᾳ.

Ἡ Πινσὼν διεκόπη ἐξ αἰφνιδίως ταραχῆς γενομένης ἐν τῷ πλοίῳ· οἱ ναῦται ἔτρεχον πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. Ὁ ἥλιος ἔδυνε καὶ ἐν τῷ πορφυρῷ καὶ φλεγομένῳ ὀρίζοντι διεγράφοντο οἱ τρεῖς ἱστοὶ πλοίου τινός.

[Ἔπειτα συνέχεται.]

ΑΓΡΟΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η'

Ἐκδρομαί, θήρα, ἀλιεῖα. — Μέγα κυνήγιον λαγωῦ. — Ἡ νυκτερινὴ βάπτισις. — Μαυρομαντήλα καὶ τὸ ποδάρι τοῦ Ἑλλήνα. — Ἀσθενεῖαι καὶ θεραπευτικὰ μέσα. — Ἡ κινήσις τοῦ παντοπόλου.

Ἐγειρόμενος μίαν ὥραν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου — διότι, ἀσθενήσαντος τοῦ μοναδικοῦ ἐν Γούθαις ὥρολογίου μου, κανονίζω ἤδη τὰς ὥρας μου διὰ τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων — δύναμαι νὰ ἐκλέξω ὡς πρωινήν ἀσχολίαν ἐν ἐκ τῶν τριῶν: ἐκδρομὴν, ἀλιεῖαν ἢ θήραν. Ἐκδρομῶν ὑπάρχει ἀφθονία, παρὰ τὴν θάλασσαν, ἀνὰ τοὺς ἀγρούς, μέσῳ τῶν δασῶν. Δύναμαι ν' ἀκούσω τὸ πρωῶν ἄσμα τῶν μικρῶν κορυδαλῶν, νὰ δεχθῶ τὰς πρώτας τοῦ ἡλίου ἀκτίνας μεμιγμένας μετὰ τῆς ποντίας αὔρας, ἢ ἀκολουθῶν τοὺς κωδωνισμοὺς τῶν ποιμνίων νὰ πῶ γάλα ἀφροσπερὲς ἀπὸ ξυλίνου δοχείου. Ἄν πάλιν ὑπάρχη ἐν ἐμοὶ διάθεσις πρὸς θήραν, ἔχω νὰ ἐκλέξω μεταξὺ τρυγόνων καὶ κοσσύφων, διότι μόνον εἰς τὰ δύο ταῦτα περιορίζονται κυρίως τὰ ἐνταῦθα πτερωτὰ θηράματα. Εἰρήσθω ἐν παρενθέσει ὅτι μετ' ὄλην τὴν ἀντίπραξιν τῆς μυωπίας μου ἀγαπῶ τὴν θήραν ἔστω καὶ διὰ διόπτρων, ἐνῶ δὲ ἄοπλος συμπληθῶ τὰ πτηνὰ ὡς οὐδεὶς, ἄρρητον αἰσθάνομαι θυμηδία ἐν θήρᾳ ὁσάκις φέρω τὸ ὄπλον ἐπὶ σκοπόν.

Ἴνα θηρεύσῃ τις τρυγόνας ἐνταῦθα πρέπει ἀπὸ τῶν ἐντοπίων νὰ μάθῃ καλῶς τὸ μέρος, ἐν ᾧ συχναίουσιν εἴτε πρὸς βοσκὴν, εἴτε κάλλιον πρὸς πότισμα, ἐκεῖ δὲ νὰ κατασκευάσῃ μικρὰν καλύβην διὰ κλάδων — *guilartreas* καλουμένην εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν κυνηγῶν. Διότι μόνον ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτῆς καλῶς κρυπτόμενος δύναται ν' ἀπατήσῃ τὰ δειλὰ πτηνὰ, ἅτινα ἀμερίμμως ἐρχόμενα γίνονται θύματα τῆς ἀνθρωπίνης πονηρίας. Ἐνίοτε ὅμως γηραιὰ τις τρυγὼν διὰ τῶν αἰκλι-

νήτων ὀφθαλμῶν τῆς καὶ οὕτως ἀκόμη μαντεύει μέσῳ τῶν φύλλων τὸν κεκρυμμένον δολοφόνον καὶ φεύγει, φεύγει ἐγκαίρως. Διὰ καλῆς *guilartreas* δύναται τις νὰ φονεύσῃ πέντε, ἕξ ζεύγη τρυγόνων εἰς δύο τρεῖς ὥρας. Εἶνε ὅμως ἥσυχον μέχρις ὀχληρότητος κυνήγιον, διότι ἀναγκάζεται οὕτω κεκρυμμένος νὰ μένῃ τις ἀκίνητος, κεκρυφῶς κρατῶν τὴν ἀναπνοὴν, μὴ δυνάμενος ν' ἀποδιώξῃ οὐδὲ τοὺς κώνωπας οἵτινες μετ' ἀδιακρισίας ἐρχονται νὰ ἱππεύσωσιν ἐπὶ τῆς ρίνος αὐτοῦ. Προτιμῶ τὴν θήραν τῶν κοσσύφων.

Εἰς ὠραῖαν θέσιν, καλουμένην *Καμάρι*, ὑπάρχει βρούσις, δεξαμενὴ καὶ χλοερὰ συστάς ὑψηλοτάτων πλατάνων. Ἐπὶ μιᾷς τούτων μέγα κληῖμα περιπλεχθὲν ἀνήλθε μέχρι τῆς υπερτάτης ἀκρας τῶν κορυφῶν, δόθηεν ἀνηρτημένον κλίνει πρὸς τὰ κάτω τὰς ἀφθόλους σταφυλάς του. Οἱ κόσσυφοι ἀγαπῶσι πολὺ τὰς σταφυλάς, καὶ πρὶν ἐντελῶς ὀριμάσθωσιν ἐρχονται περιχαρεῖς ἀνὰ πᾶσαν πρωτὴν ἵνα προγευματίσωσιν ἐνταῦθα. Ἐνεδρεῶν ὑπὸ τὰς πλατάνους φονεύω ὄσους θέλω ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τοῦ γεύματος· συμβαίνει δὲ συχνότατα οἱ ταλαίπωροι νεαροὶ πίπτοντες κατὰ γῆς νὰ συγκρατῶσιν ἔτι μεταξὺ τοῦ ῥάμφους ῥάγα σταφυλῆς!..

Ἡ ἄλιεῖα εἶνε διασκέδασις τῶν δεινῶν. Δυστυχῶς στερούμενος καταλλήλων ὀργάνων, μόνον ἐν τῷ ποταμῷ ἀλιεύω ἐν ἡμέραις δεινῆς μικροῦς ἀλλὰ νοστιμωτάτους ἰχθύς, ἐξηλωμένος παρὰ τὴν ὄχθην καὶ ἐν χασμήμασιν ἀνακινῶν μικρὸν κλάδον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀνηρτηται μακρὰ κλωστή μετὰ λεπτοῦ ἀγκίστρου. Ἡ εὐτυχέστερα ἀλιεῖα δὲν υπερβαίνει τὴν ἡμίσειαν ὁκτὸν ἰχθύων. Νόστιμον δ' εἶνε ὅταν ἐνίοτε, ἀνασύρων τις περιχαρῶς βαρὺ πρᾶγμα, ὅπερ ὑπολαμβάνει ἐν ἀρχῇ παμμεγέθη ἰχθὺν ἢ ἔγγχευον, βλέπει μετ' ἐκπλήξεως ἀντ' αὐτῶν ἀνηρτημένην ἀπὸ τοῦ ἀγκίστρου καὶ λακτίζουσαν δυσειδῆ τινα νεροχελώνην!..

* *

Ὀλίγοι τόποι ἔχουσι τόσον πλῆθος λαγωῶν, ὅσον αἱ Γούθαι. Πολλάκις ἐνῶ περιπατῶ ἀναπηδᾷ τις ὑπὸ τοὺς πόδας μου ἢ καθήμενος παρέκει φεύγει ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει μου. Φαντασθῆτε δ' ὅτι εἶδον ἰδίους ἄμρασιν ἀγρὸν σίτου ἐντὸς στεφάνης δάσους μόνον οὐχὶ καταστραφέντα ὑπὸ ἀγέλης λαγωῶν. Δὲν ὑπάρχουσιν ὅμως ἐνταῦθα κύνες καλοὶ θηρευτικοί, ἢ δὲ νυκτερινὴ θήρα—τὸ *καρτέρι*—δι' ἐπιτηδείας ἀπομιμήσεως φωνῆς λαγωῦ, εἶνε ἐπίπονος. Ἐνεκα τούτου, μετ' ὄλην τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν εἶχον νὰ κυνηγήσω λαγῶν, δὲν τὸ κατάρθουν μέχρι τοῦ νῦν. Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὅμως νεαρὸς χωρικός ἐκ τοῦ χωρίου *Γερακοῦ* μοὶ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἔλθῃ κάποτε νὰ κυνηγήσωμεν καὶ ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ.

Προχθὲς τὴν ἔσπεραν, ἐνῶ ἀπὸ τοῦ ἐξώστου ἐθαύμαζον τὸ ὠραῖον βαθυκίτρινον χρῶμα τοῦ ἐν